

**JUDECĂTORIA
SOROCA SEDIUL FLOREȘTI**

Republica Moldova, MD-5000, or. Florești, str. Mihai Eminescu 1
email jfl@justice.md, Tel. Fax +373 (250) 2-69-57; (250) 2-06-67.
www.instante.justice.md

La № 6589 din 20.10.2026

Curtea Constituțională a RM
Mun. Chișinău, str. A. Lăpușneanu, 28

Prin prezenta, Judecătoria Soroca, sediul Florești, vă remite, spre examinare în condițiile legii, sesizarea privind ridicarea, din oficiu, de către judecător, a excepției de neconstituționalitate în cadrul cauzei contravenționale nr. 4-141/2026, aflate pe rolul instanței, privind învinuirea lui IVANOV Vadim de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 318¹ din Codul contravențional al Republicii Moldova.

Anexă:

- Încheierea instanței de judecată din 30 septembrie 2026 (9 file);
- Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate (11 file).

Judecător

Daniela DEVDER

JUDECĂTORIA SOROCA
sediul Florești

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA

SESIZARE

PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE

ridicată din oficiu în dosarul contravențional nr. 4-141/2026

Autorul sesizării	Judecător Daniela DEVDER, Judecătoria Soroca, sediul Florești
Cauza pendinte	IVANOV Vadim – art. 318 ¹ Cod contravențional
Dosar / PIGD	4-141/2026 / 4-26114556-46-4-09092026
Obiectul excepției	Art. 37 alin. (7), textul „militarilor prin contract”, coroborat cu sancțiunea art. 318 ¹ Cod contravențional

OBIECTUL SESIZĂRII

Prin prezenta sesizare, instanța solicită Curții Constituționale să verifice constituționalitatea textului „militarilor prin contract” din art. 37 alin. (7) din Codul contravențional, interpretat și aplicat în coroborare cu sancțiunea prevăzută de art. 318¹ din același cod, potrivit căreia neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea cerințelor ordinului de restricție de urgență se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 45 la 60 de ore sau cu arest contravențional de la 10 la 15 zile.

Controlul este solicitat în măsura în care, pentru persoana care are calitatea de militar prin contract, această combinație normativă exclude în mod absolut sancțiunea neprivativă de libertate și lasă instanței, ca unică sancțiune principală efectiv aplicabilă, arestul contravențional, sub aspectul compatibilității cu art. 16, art. 20, art. 25 și art. 54 din Constituție.

CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI PRINCIPAL

Pe rolul Judecătoreiei Soroca, sediul Florești, se află cauza contravențională nr. 4-141/2026 privind învinuirea lui IVANOV Vadim de comiterea contravenției prevăzute de art. 318¹ Cod contravențional.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI07 661604 din 04 septembrie 2026, la 29 august 2026, aproximativ la ora 13:20, IVANOV Vadim ar fi încălcat ordinul de restricție de urgență nr. 2026380056 din 25 august 2026, revenind la domiciliul de la care fusese obligat să se îndepărteze pentru durata ordinului.

În ședința de judecată, persoana vizată a recunoscut fapta și a explicat că s-a întors la domiciliu pentru a-și lua uniforma și lucrurile necesare serviciului. A exprimat regret, a recunoscut caracterul nepermis al conduitei sale și a solicitat o sancțiune neprivativă de libertate.

Victima a declarat că, ulterior incidentului, relațiile dintre părți s-au ameliorat, contravenientul contribuie la întreținerea copilului minor și a arătat că arestul ar afecta situația familială, considerând adecvată aplicarea muncii neremunerate în folosul comunității.

Persoana vizată nu are antecedente penale, nu are sancțiuni contravenționale anterioare relevante, este caracterizată pozitiv, are un copil minor la întreținere și are statut de militar prin contract în cadrul Armatei Naționale.

În aceste circumstanțe, după reluarea cercetării judecătorești, instanța a constatat că problema individualizării sancțiunii nu poate fi soluționată fără aplicarea art. 37 alin. (7) din Codul contravențional, normă care exclude munca neremunerată în folosul comunității pentru militarii prin contract.

PREVEDERILE LEGALE RELEVANTE

Articolul 37 alin. (7) Cod contravențional:

„Munca neremunerată în folosul comunității nu poate fi aplicată militarilor prin contract și persoanelor care nu au atins vârsta de 16 ani.”

Articolul 37 alin. (9) Cod contravențional:

„Militarii în termen și militarii cu termen redus sancționați cu muncă neremunerată în folosul comunității execută această sancțiune contravențională în unitatea militară.”

Articolul 38 alin. (1) Cod contravențional:

„Arestul contravențional este o sancțiune contravențională excepțională care constă în privarea de libertate pe un termen stabilit prin hotărâre judecătorească [...]”.

Articolul 41 alin. (1)-(2) Cod contravențional

„consacră obligația individualizării sancțiunii în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil al contravenției, caracteristica persoanei și circumstanțele atenuante ori agravante, precum și aplicarea unei sancțiuni echitabile.”

Articolul 318¹ Cod contravențional:

„Neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea cerințelor ordinului de restricție de urgență se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 45 la 60 de ore sau cu arest contravențional de la 10 la 15 zile.”

PREVEDERILE CONSTITUȚIONALE INCIDENTE

Articolul 16 – Egalitatea:

„(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice [...]”.

Articolul 20 – Accesul liber la justiție, în dimensiunea dreptului la un control jurisdicțional efectiv, inclusiv asupra individualizării sancțiunii.

Articolul 25 – Libertatea individuală și siguranța persoanei.

Articolul 54 – Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în special alin. (4), potrivit căruia restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

Articolul 1 alin. (3) este invocat ca **principiu constituțional de interpretare** – statul de drept, dreptatea și garantarea drepturilor fundamentale – fără a i se atribui un caracter autonom față de drepturile menționate supra.

ARGUMENTAREA EXCEPȚIEI

1. Premisa constituțională a excepției: efectul normativ concret, nu o simplă necorelare legislativă

Problema ridicată în prezenta cauză nu constă într-o contradicție aparentă între două norme infraconstituționale și nici într-o dificultate de alegere a normei aplicabile. Dimpotrivă, art. 37 alin. (7) și art. 318¹ din Codul contravențional se aplică simultan și coerent din punct de vedere tehnic: art. 318¹ instituie, pentru aceeași faptă, două sancțiuni principale alternative – munca neremunerată în folosul comunității și arestul contravențional, iar art. 37 alin. (7) exclude în mod expres prima sancțiune pentru militarii prin contract. Rezultatul juridic este, prin urmare, cert și inevitabil: în cazul unui militar prin contract, alternativa prevăzută de norma specială este redusă la o singură sancțiune efectiv aplicabilă, respectiv arestul contravențional.

Tocmai această claritate a rezultatului juridic individualizează problema constituțională. Instanța nu solicită Curții să determine care normă prevalează, să înlăture pe cale interpretativă o normă legală sau să creeze o nouă sancțiune. Se solicită verificarea compatibilității cu Constituția a efectului produs de aplicarea cumulativă a unor norme clare: transformarea unei sancțiuni legal concepute ca alternativă într-o sancțiune privativă de libertate de facto obligatorie pentru o categorie de persoane definită exclusiv prin statutul profesional.

Această distincție este esențială și în raport cu jurisprudența în care Curtea a reținut că neconcordanțele dintre norme infraconstituționale țin de interpretarea și aplicarea legii. În prezenta cauză nu există o neconcordanță care ar putea fi înlăturată prin metode obișnuite de interpretare; există un efect juridic neechivoc care afectează direct exercițiul unui drept fundamental. Prin urmare, critica este una de constituționalitate în sens material, nu una de legalitate.

2. Incidența directă a art. 25 din Constituție: arestul contravențional reprezintă o privare de libertate

Arestul contravențional este definit de chiar lege ca sancțiune contravențională excepțională care constă în privarea de libertate. În consecință, atunci când cadrul normativ face ca această sancțiune să devină unica sancțiune principală disponibilă instanței, art. 25 din Constituție este incident în mod direct, efectiv și neîndoielnic. Nu este vorba despre o atingere

ipotetică sau îndepărtată a libertății individuale, ci despre consecința juridică imediată a normelor ce urmează a fi aplicate în litigiul principal.

Jurisprudența recentă a Curții Constituționale subliniază că o condiție obligatorie pentru examinarea în fond a unei excepții este demonstrarea incidenței unui drept fundamental, iar articolele 16 și 54 nu pot opera autonom în lipsa unei asemenea incidențe. În speță, această condiție este îndeplinită în forma sa cea mai evidentă: sancțiunea rămasă aplicabilă constă tocmai în privarea de libertate. Din acest motiv, analiza prin prisma art. 54 nu este una abstractă, ci se atachează unei ingerințe concrete în libertatea individuală garantată de art. 25.

Caracterul „excepțional” al arestului, consacrat de art. 38 alin. (1) din Codul contravențional, are o semnificație constituțională proprie. O sancțiune excepțională nu poate deveni, prin efectul statutului profesional al persoanei, sancțiunea ordinară și inevitabilă. Excepționalitatea presupune că recurgerea la privarea de libertate trebuie să rămână rezultatul unei evaluări judiciare reale privind necesitatea acesteia în circumstanțele concrete, nu consecința automată a unei incompatibilități legale cu sancțiunea neprivativă de libertate.

3. Individualizarea sancțiunii trebuie să fie atât cantitativă, cât și calitativă

În Hotărârea nr. 10 din 10 mai 2016, Curtea Constituțională a statuat că individualizarea legislativă nu este suficientă atât timp cât instanța nu dispune de instrumente efective pentru individualizarea judiciară. Curtea a reținut că legislatorul trebuie să ofere judecătorului mecanisme care permit stabilirea unei sancțiuni concrete în raport cu particularitățile faptei și ale persoanei, iar sancțiunea contravențională trebuie adaptată „cantitativ și calitativ” la gravitatea faptei și la persoana făptuitorului (HCC nr. 10/2016, §§ 51-59).

Curtea a mai reținut că individualizarea sancțiunii trebuie să reflecte raportul dintre sancțiune – inclusiv natura acesteia – și gradul prejudiciabil al faptei, iar lipsa mecanismelor de individualizare afectează caracterul efectiv, proporțional și echitabil al sancțiunii, precum și plenitudinea controlului judiciar (HCC nr. 10/2016, §§ 60-77 și 84-85). Această jurisprudență este deosebit de relevantă în speță, deoarece problema nu privește doar cuantumul sau durata sancțiunii, ci chiar natura ei: privativă sau neprivativă de libertate.

Pentru un militar prin contract, instanța poate individualiza doar durata arestului în interiorul limitelor legale și, după caz, poate utiliza mecanismele generale de coborâre sub minimul special, dacă sunt întrunite condițiile legii. Totuși, niciunul dintre aceste instrumente nu permite instanței să individualizeze elementul esențial al sancțiunii – natura custodială. A reduce o privare de libertate de la 15 la 10 zile sau, în condițiile legii, sub minimul special nu echivalează cu posibilitatea de a aprecia dacă privarea de libertate este în sine necesară.

Prin urmare, marja de apreciere rămasă instanței este doar cantitativă, nu și calitativă. Or, diferența dintre munca neremunerată în folosul comunității și arestul contravențional nu este una de intensitate în cadrul aceleiași sancțiuni, ci una de natură juridică: prima menține persoana în libertate, iar cea de-a doua o privează de libertate. Într-o materie în care legea însăși califică arestul drept excepțional, imposibilitatea alegerii naturii sancțiunii reprezintă o limitare substanțială a individualizării judiciare.

4. Testul proporționalității: caracterul absolut al interdicției și lipsa unei alternative mai puțin intruzive

Instanța nu contestă că statutul militar poate justifica anumite reguli speciale privind executarea sancțiunilor. O asemenea opțiune poate urmări scopuri legitime legate de continuitatea serviciului, disciplina militară, disponibilitatea efectivului ori buna funcționare a instituțiilor de apărare. Problema constituțională apare însă la nivelul necesității și proporționalității mijlocului ales: interdicția este absolută, operează indiferent de natura funcției, programul de serviciu, posibilitatea executării muncii în afara orelor de serviciu, conduita persoanei sau circumstanțele concrete ale cauzei și nu este însoțită de o sancțiune neprivativă substitutivă.

Mai mult, din perspectiva scopului prezumat de protejare a disponibilității militarului pentru serviciu, efectul normativ ridică o problemă de coerență: excluderea muncii neremunerate care, potrivit regimului general, se execută în afara timpului de serviciu de bază conduce în mod direct la aplicarea arestului, sancțiune care presupune îndepărtarea completă a persoanei din mediul său profesional pentru o perioadă de până la 15 zile. Astfel, mijlocul ales de legiuitor poate produce o ingerință mai severă atât în libertatea persoanei, cât și în disponibilitatea sa profesională decât sancțiunea pe care norma urmărește să o excludă.

Art. 37 alin. (9) demonstrează, în plus, că legiuitorul a identificat pentru alte categorii de militari un mecanism de compatibilizare între munca neremunerată și exigențele serviciului militar, prin executarea sancțiunii în unitatea militară. Instanța nu susține că această soluție trebuie extinsă automat militarilor prin contract și nici nu solicită Curții să legisfeze. Existența ei este însă relevantă în analiza necesității: arată că incompatibilitatea dintre statutul militar și o sancțiune neprivativă de libertate nu este, prin natura sa, absolută.

În consecință, problema ridicată este dacă legiuitorul poate exclude complet orice sancțiune neprivativă de libertate pentru o categorie profesională și poate transforma arestul într-o consecință inevitabilă, fără ca instanța să poată verifica în cauza concretă dacă o măsură mai puțin intruzivă ar fi suficientă pentru atingerea scopului sancțiunii. Sub acest aspect, sesizarea pune în discuție cerința constituțională a „cele mai puțin restrictive măsuri” inerentă controlului de proporționalitate prevăzut de art. 54.

5. Egalitatea în fața legii: diferența de tratament este legată exclusiv de statutul profesional

Aplicarea coroborată a art. 37 alin. (7) și art. 318¹ produce două regimuri sancționatorii distincte pentru aceeași contravenție. Pentru persoanele care nu au calitatea de militar prin contract, instanța poate alege între o sancțiune neprivativă și una privativă de libertate. Pentru militarul prin contract, alegerea este suprimată, iar sancțiunea rămasă este exclusiv privativă de libertate. Diferența nu este determinată de gravitatea concretă a faptei, de antecedente, de recidivă, de comportamentul procesual, de atitudinea față de victimă sau de existența unui pericol actual, ci exclusiv de statutul profesional.

10

Instanța admite că persoanele aflate în serviciul militar pot constitui o categorie distinctă și că statutul lor poate justifica un tratament juridic diferențiat. Totuși, pentru compatibilitatea cu art. 16 din Constituție, diferența trebuie să urmărească un scop legitim și să existe un raport rezonabil de proporționalitate între criteriul diferențierii și consecința juridică. Or, în speță, consecința diferențierii nu este doar una organizatorică privind modalitatea de executare a unei sancțiuni, ci trecerea obligatorie de la o sancțiune neprivativă la privarea de libertate.

În plus, diferența de tratament capătă o intensitate sporită în ipotezele în care toate celelalte criterii de individualizare indică spre o reacție sancționatorie mai puțin severă. Astfel, două persoane aflate în situații factuale comparabile pot primi sancțiuni fundamental diferite ca natură doar pentru că una dintre ele este militar prin contract. Această consecință justifică, cel puțin prima facie, un control constituțional al caracterului obiectiv, rezonabil și proporțional al diferențierii.

6. Relevanța Hotărârii Curții Constituționale nr. 28 din 22 noiembrie 2018

Hotărârea nr. 28 din 22 noiembrie 2018 (sesizarea nr. 111g/2018) confirmă că efectul sistemic produs prin coroborarea normei speciale de sancționare cu normele generale privind aplicabilitatea anumitor sancțiuni poate constitui o veritabilă problemă de constituționalitate. În acea cauză, Curtea a examinat tocmai o situație în care sancțiunea specială era formulată alternativ, însă regulile generale puteau conduce fie la un vid sancționator, fie la restrângerea severă a opțiunilor instanței.

Importanța acestei hotărâri pentru cauza de față nu rezidă în identitatea situațiilor, ci în metoda de analiză. Curtea nu a tratat interacțiunea dintre normele generale și cele speciale ca pe o simplă problemă tehnică de drept comun, ci a analizat efectul lor combinat prin prisma drepturilor fundamentale și a necesității unui sistem sancționator efectiv și proporțional. De asemenea, Curtea a arătat că statutul „excepțional” al arestului contravențional și existența unor interdicții generale de aplicare a unor sancțiuni trebuie apreciate în contextul concret al normei speciale.

Prezenta cauză reprezintă, într-un anumit sens, ipoteza inversă: nu există riscul lipsei oricărei sancțiuni, ci riscul ca o singură sancțiune cea privativă de libertate să devină inevitabilă. Tocmai această diferență justifică o examinare distinctă și confirmă noutatea problemei constituționale.

7. Distincția față de Decizia nr. 191 din 21 decembrie 2021 și față de jurisprudența privind conflictele infraconstituționale

Instanța are în vedere jurisprudența Curții potrivit căreia o pretinsă incompatibilitate sau neconcordanță între norme infraconstituționale nu constituie, prin ea însăși, o problemă de constituționalitate. Această regulă nu este însă aplicabilă prezentei sesizări. Art. 37 alin. (7) și art. 318¹ nu sunt contradictorii: primul stabilește o interdicție personală de aplicare a muncii neremunerate, iar al doilea stabilește două sancțiuni alternative. Aplicarea lor împreună conduce fără echivoc la excluderea muncii și la menținerea exclusivă a arestului.

Prin urmare, instanța nu solicită o interpretare care să elimine o antinomie, ci supune controlului efectul constituțional al unei soluții legislative clare. Problema nu este „care normă trebuie aplicată?”, ci „este constituțional ca aplicarea cumulativă a normelor să transforme o sancțiune privativă de libertate, calificată de lege drept excepțională, în unica sancțiune disponibilă doar în considerarea statutului profesional?”. Această întrebare depășește domeniul interpretării ordinare și intră în competența exclusivă a Curții Constituționale.

8. Caracterul concret, efectiv și determinant al excepției în cauza pendinte

Excepția nu are caracter abstract. Textul contestat urmează a fi aplicat nemijlocit în cauza pendinte, deoarece persoana vizată are statut de militar prin contract, iar instanța este obligată să individualizeze sancțiunea prevăzută de art. 318¹. Dacă art. 37 alin. (7) este aplicat în redactarea sa actuală, instanța este lipsită de posibilitatea juridică de a aplica munca neremunerată în folosul comunității și trebuie să examineze exclusiv sancțiunea arestului contravențional.

În circumstanțele concrete ale cauzei – recunoașterea faptei, regretul exprimat, lipsa antecedentelor penale, lipsa sancțiunilor contravenționale anterioare relevante, caracterizarea pozitivă, existența unui copil minor la întreținere, contribuția la întreținerea acestuia, conduita ulterioară incidentului și poziția victimei – problema naturii sancțiunii nu este una teoretică. Ea poate influența în mod direct soluția ce urmează a fi pronunțată.

În jurisprudența recentă, Curtea a subliniat că excepția trebuie să păstreze un caracter concret și efectiv, iar soluția de constituționalitate trebuie să fie aptă să influențeze situația juridică din litigiul principal; în caz contrar, excepția riscă să se transforme într-o *actio popularis*. Această cerință este îndeplinită în speță: o eventuală constatare a neconstituționalității, o interpretare conformă sau o soluție de constituționalitate cu rezervă ar avea incidență nemijlocită asupra posibilității instanței de a individualiza natura sancțiunii.

Arestul nu poate deveni proporțional prin simplul fapt că, urmare a unei interdicții legale legate de profesia contravenientului, a rămas singura sancțiune aplicabilă. Proporționalitatea trebuie să rezulte din raportarea sancțiunii la gravitatea concretă a faptei și la persoana făptuitorului, nu din absența unei alternative juridice.

ADMISIBILITATEA

Admisibilitatea sesizării trebuie analizată atât prin prisma condițiilor stabilite în Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, cât și prin prisma exigențelor dezvoltate în jurisprudența ulterioară privind caracterul concret al excepției și incidența efectivă a unui drept fundamental. În prezenta cauză, aceste condiții sunt întrunite cumulativ.

1. Obiectul excepției intră în competența Curții Constituționale *ratione materiae*

Obiectul excepției îl constituie textul „militarilor prin contract” din art. 37 alin. (7) din Codul contravențional, examinat în efectul său normativ produs în coroborare cu sancțiunea art. 318¹. Codul contravențional este o lege în sensul art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, iar verificarea constituționalității unei dispoziții legale ține de competența exclusivă a Curții Constituționale.

2. Excepția este ridicată de un subiect abilitat

Excepția este ridicată din oficiu de instanța investită cu soluționarea cauzei contravenționale nr. 4-141/2026. Potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, excepția poate fi ridicată inclusiv de instanța de judecată din oficiu, iar sesizarea este transmisă direct Curții Constituționale de judecătorul pe rolul căruia se află cauza.

3. Prevederea contestată este aplicabilă și determinantă pentru soluționarea cauzei

Aplicabilitatea nu este eventuală. Statutul de militar prin contract al lui IVANOV Vadim activează nemijlocit interdicția prevăzută de art. 37 alin. (7). În același timp, instanța trebuie să aplice art. 318¹, care prevede exclusiv două sancțiuni alternative. Rezultă că textul contestat intervine direct în operațiunea de individualizare și determină excluderea uneia dintre cele două sancțiuni prevăzute de norma specială.

Mai mult, soluția Curții este aptă să producă un efect concret în litigiul principal. Dacă excepția ar fi admisă în sensul criticii formulate, instanța ar dobândi posibilitatea de a examina și o sancțiune neprivativă de libertate, dacă norma va fi considerată constituțională în configurația dată, instanța va continua examinarea având ca unică sancțiune principală efectiv aplicabilă arestul contravențional. Prin urmare, există o legătură directă de cauzalitate între norma contestată, problema constituțională și soluția cauzei.

4. Este demonstrată incidența unui drept fundamental

Art. 25 din Constituție este incident în mod direct, deoarece consecința juridică a normei contestate este restrângerea opțiunii instanței la o sancțiune care constă în privarea de libertate. Această incidență este autonomă și suficientă pentru declanșarea analizei de constituționalitate. Art. 54 intervine ca normă de evaluare a proporționalității ingerinței, iar art. 16 și art. 20 completează analiza din perspectiva diferenței de tratament și a plenitudinii controlului judiciar asupra individualizării sancțiunii.

5. Sesizarea formulează o veritabilă problemă de constituționalitate

Critica nu se limitează la invocarea unei necorelări legislative. Normele contestate sunt clare și aplicabile concomitent. Problema constă în efectul lor normativ cert asupra libertății individuale și asupra competenței instanței de a individualiza natura sancțiunii. În acest mod, sesizarea stabilește nexus-ul necesar între norma contestată și garanțiile constituționale pretins încălcate.

6. Problema nu a fost soluționată anterior în aceeași configurație normativă și prin aceleași critici

Hotărârea nr. 28 din 22 noiembrie 2018 a examinat o configurație normativă diferită, referitoare la violența în familie, la acordul persoanei pentru executarea muncii neremunerate și la imposibilitatea aplicării arestului unor categorii de persoane, în contextul obligațiilor pozitive ale statului față de victime. Ea nu a examinat constituționalitatea excluderii muncii neremunerate pentru militarii prin contract atunci când această excludere transformă arestul în unica sancțiune aplicabilă pentru contravenția prevăzută de art. 318¹.

În mod similar, jurisprudența privind preținsele conflicte între norme infraconstituționale nu tranșează problema formulată aici, deoarece prezenta sesizare nu reclamă existența unui conflict normativ, ci contestă consecința constituțională a unor norme compatibile tehnic și cumulativ aplicabile. Chiar dacă unele dintre textele legale au fost analizate anterior în alte cauze, criticile și efectul normativ dedus controlului sunt distincte. Jurisprudența recentă a Curții admite un nou control atunci când sunt formulate critici noi sau există circumstanțe de ordin general care justifică o examinare distinctă.

7. Sesizarea nu are caracter de actio popularis și nu solicită o opinie consultativă

Excepția este indisolubil legată de cauza concretă și de operațiunea de individualizare pe care instanța trebuie să o realizeze. Nu se solicită Curții o interpretare abstractă a regimului sancționator, ci verificarea constituționalității unei consecințe juridice care se produce chiar în cauza pendentă. Existența unui posibil efect favorabil sau defavorabil asupra soluției ce urmează a fi pronunțată confirmă caracterul concret și efectiv al excepției.

În consecință, sesizarea depășește pragul de admisibilitate, obiectul intră în competența Curții, excepția este ridicată de un subiect abilitat, norma este nemijlocit aplicabilă și determinantă, există o ingerință reală într-un drept fundamental, critica este autentic constituțională și nu a fost soluționată anterior în această configurație. Examinarea în fond este necesară pentru a stabili dacă limitarea absolută a marjei de individualizare, cu efectul obligatoriu al privării de libertate, respectă exigențele art. 16, 20, 25 și 54 din Constituție.

ÎNTREBAREA ADRESATĂ CURȚII CONSTITUȚIONALE

Este compatibil cu art. 16, art. 20, art. 25 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova textul „militarilor prin contract” din art. 37 alin. (7) din Codul contravențional, interpretat și aplicat în coroborare cu sancțiunea prevăzută de art. 318¹, în măsura în care exclude în mod absolut sancțiunea neprivativă de libertate și are ca efect transformarea arestului contravențional în sancțiune calificată de lege drept excepțională în unica sancțiune principală efectiv aplicabilă unui militar prin contract, fără posibilitatea instanței de a aprecia, în funcție de gravitatea concretă a faptei, persoana contravenientului și celelalte criterii legale de individualizare, dacă privarea de libertate este necesară și proporțională?

SOLICITARE

În temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, al Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016 și al jurisprudenței Curții privind individualizarea și proporționalitatea sancțiunilor contravenționale, instanța solicită:

1. Admiterea sesizării pentru examinare în fond.
2. Exercițarea controlului constituționalității textului „militarilor prin contract” din art. 37 alin. (7) din Codul contravențional, în coroborare cu sancțiunea art. 318¹ din Codul contravențional, în limitele problemei constituționale formulate în prezenta sesizare.

92

3. Pronunțarea unei soluții de constituționalitate apte să clarifice dacă, în cazul contravenției prevăzute de art. 318¹, excluderea absolută a sancțiunii neprivative de libertate pentru militarii prin contract și menținerea exclusivă a arestului contravențional sunt compatibile cu libertatea individuală, egalitatea în fața legii, principiul proporționalității și exigența unei individualizări judiciare reale, efective și complete.

ANEXE

1. Încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Florești, privind ridicarea din oficiu a excepției de neconstituționalitate.

2. Copiile actelor din cauza contravențională relevante pentru statutul de militar prin contract al lui IVANOV Vadim și pentru individualizarea sancțiunii.

3. Copia procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI07 661604 din 04 septembrie 2026 și actele relevante privind ordinul de restricție de urgență.

4. Alte acte solicitate de Curtea Constituțională.

Autorul sesizării:

Judecătorul Judecătoriei Soroca, sediul Florești

Daniela DEVDER

Judecătoria Soroca
sediul Florești

ÎNCHEIERE
privind ridicarea din oficiu a excepției de neconstituționalitate

Dosar nr. 4-141/2026

Număr PIGD: 4-26114556-46-4-09092026

Examinarea excepției de neconstituționalitate privind regimul sancționator aplicabil
militarului prin contract în cauza prevăzută de art. 318¹ Cod contravențional

orașul Florești
30 septembrie 2026

Judecătoria Soroca, sediul Florești

Instanța de judecată în componență:

Președintele ședinței, judecător

Grefier

Daniela DEVDER

Diana COȚAGA

Cu participarea:

Agentului constator

Victimei

Persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional

Avocatului

Maxim CRAMARENCO

Tatiana IVANOV

Vadim IVANOV

Adriana POPESCU

examinând în ședință publică, în limba de stat, după reluarea cercetării judecătorești, cauza contravențională intentată în privința lui IVANOV Vadim, născut la , învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 318¹ din Codul contravențional, instanța de judecată,

CONSTATĂ:

CIRCUMSTANȚELE RELEVANTE ALE CAUZEI

La 09 septembrie 2026, Judecătoria Soroca, sediul Florești, a fost sesizată de Inspectoratul de Poliție Florești cu procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI07 661604 din 04 septembrie 2026 și materialele procedurii contravenționale nr. 20263804505, pentru examinarea faptei imputate lui IVANOV Vadim în baza art. 318¹ Cod contravențional.

Potrivit acuzației contravenționale, la 29 august 2026, aproximativ la ora 13:20, în perioada de valabilitate a ordinului de restricție de urgență nr. 2026380056 din 25 august 2026, emis pentru 10 zile, IVANOV Vadim a revenit la domiciliul de la care fusese obligat să se îndepărteze, încălcând cerințele ordinului de restricție de urgență.

În cursul examinării cauzei, IVANOV Vadim a recunoscut fapta imputată și a explicat că s-a deplasat la domiciliu pentru a-și lua uniforma și lucrurile necesare serviciului. Totodată, a exprimat regret pentru conduita sa și a solicitat aplicarea unei sancțiuni neprivative de libertate. Victima IVANOV Tatiana a arătat că, la momentul examinării cauzei, relațiile dintre părți s-au ameliorat, contravenientul contribuie la întreținerea copilului minor și a menționat că aplicarea arestului ar produce consecințe negative asupra situației familiale, exprimându-și acordul pentru aplicarea muncii neremunerate în folosul comunității.

Din datele prezentate instanței rezultă că IVANOV Vadim nu are antecedente penale, nu are sancțiuni contravenționale anterioare relevante, este caracterizat pozitiv, are un copil minor la întreținere și este încadrat în serviciul militar în cadrul Armatei Naționale în calitate de militar prin contract.

Anume această ultimă împrejurare a determinat instanța să reia cercetarea judecătorească și să examineze, din oficiu, compatibilitatea constituțională a cadrului normativ care urmează a fi aplicat la individualizarea sancțiunii.

CADRUL NORMATIV INCIDENT

Articolul 318¹ din Codul contravențional

„sanctionează neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea cerințelor ordinului de restricție de urgență cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 45 la 60 de ore sau cu arest contravențional de la 10 la 15 zile.”

Potrivit art. 37 alin. (7) din Codul contravențional

„munca neremunerată în folosul comunității nu poate fi aplicată militarilor prin contract și persoanelor care nu au atins vârsta de 16 ani.”

În același timp, art. 37 alin. (9) stabilește

„în mod expres că militarii în termen și militarii cu termen redus sancționați cu muncă neremunerată în folosul comunității execută această sancțiune în unitatea militară. Prin urmare, legea operează o distincție normativă între, pe de o parte, militarii prin contract, în privința cărora aplicarea muncii neremunerate este exclusă în mod absolut, și, pe de altă parte, militarii în termen și militarii cu termen redus, pentru care aceeași sancțiune este permisă, fiind adaptată specificului serviciului militar.”

Articolul 38 alin. (1) din Codul contravențional

„califică arestul contravențional drept o sancțiune excepțională, constând în privarea de libertate. Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, arestul se aplică, de regulă, pentru fapte care amenință sau pun în pericol real sănătatea ori integritatea corporală a persoanei.”

Articolul 41 din Codul contravențional

„obligă instanța să individualizeze sancțiunea în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, caracteristica persoanei și circumstanțele atenuante sau agravante, iar persoanei a cărei vinovăție este dovedită trebuie să i se aplice o sancțiune echitabilă, în limitele și în conformitate cu legea.”

Articolul 44¹ din Codul contravențional

„permite, în prezența unor circumstanțe excepționale, aplicarea unei sancțiuni sub limita minimă prevăzută de norma specială. Totuși, acest mecanism operează numai asupra cuantumului/duratei unei sancțiuni deja aplicabile și nu permite instanței să înlocuiască o sancțiune privativă de libertate cu o sancțiune de altă natură atunci când cea din urmă este exclusă printr-o interdicție legală expresă.”

PROBLEMA CONSTITUȚIONALĂ CONCRETĂ

Aplicarea conjugată a art. 318¹ și art. 37 alin. (7) din Codul contravențional produce, în cazul unui militar prin contract, un efect juridic distinct de cel care operează în privința oricărui alt contravenient aflat într-o situație comparabilă.

Pentru un contravenient care nu are calitatea de militar prin contract, instanța dispune de două sancțiuni principale alternative, de natură juridică diferită: una neprivativă de libertate munca neremunerată în folosul comunității și una privativă de libertate arestul contravențional. Această alternativă îi permite judecătorului să dea eficiență principiilor individualizării și proporționalității, alegând nu doar durata, ci și natura sancțiunii în funcție de gravitatea concretă a faptei și de persoana contravenientului.

În schimb, în privința militarului prin contract, prima alternativă este eliminată ope legis prin art. 37 alin. (7). Ca efect, arestul contravențional de la 10 la 15 zile devine, în mod practic, unica sancțiune principală aplicabilă, indiferent de existența unor circumstanțe personale și procesuale care, în cazul unui alt contravenient, ar justifica alegerea unei sancțiuni neprivative de libertate.

Instanța subliniază că problema ridicată nu constă în simpla existență a două norme infraconstituționale care ar trebui interpretate sau conciliate. Dubiul de constituționalitate rezultă din efectul normativ pe care aplicarea lor cumulativă îl produce asupra unui drept fundamental: pentru o categorie profesională determinată, statutul de militar prin contract transformă o sancțiune privativă de libertate, definită chiar de lege ca excepțională, în unica reacție sancționatorie disponibilă instanței.

Prin urmare, întrebarea constituțională este dacă o diferență de statut profesional poate justifica, prin ea însăși, suprimarea posibilității instanței de a alege o sancțiune neprivativă de libertate și impunerea, ca singură alternativă juridică efectivă, a privării de libertate, inclusiv în ipoteza în care circumstanțele concrete ale cauzei și personalitatea făptuitorului ar reclama o reacție mai puțin intruzivă.

INCIDENȚA DREPTURILOR ȘI PRINCIPIILOR CONSTITUȚIONALE

Articolul 25 din Constituție

„garantează libertatea individuală și siguranța persoanei. Arestul contravențional reprezintă, prin natura sa, o ingerință directă în libertatea individuală. În prezenta cauză, incidența acestui drept nu este ipotetică: excluderea muncii neremunerate pentru militarii prin contract are drept consecință faptul că unica sancțiune rămasă în textul art. 318¹ este arestul contravențional.”

Articolul 54 alin. (4) din Constituție

„consacră exigența proporționalității restrângerii drepturilor. Or, proporționalitatea nu presupune numai existența unei limite minime și maxime în interiorul aceleiași sancțiuni, ci și posibilitatea reală a instanței de a adapta natura reacției statului la circumstanțele concrete

34

ale cauzei atunci când legea însăși oferă, pentru aceeași contravenție, o alternativă neprivativă de libertate."

Articolul 20 din Constituție

„este incident sub aspectul plenitudinii controlului jurisdicțional asupra individualizării sancțiunii. Curtea Constituțională a reținut constant că legiuitorul trebuie să ofere judecătorului instrumente reale de individualizare, iar o reglementare care goleşte de conținut această competență poate afecta dreptul la un proces echitabil. În Hotărârea nr. 10 din 10 mai 2016, Curtea a subliniat că individualizarea judiciară trebuie să permită adaptarea cantitativă și calitativă a sancțiunii la gravitatea faptei și la persoana făptuitorului."

Articolul 16 din Constituție

„este incident în coroborare cu dreptul la libertate, deoarece persoane aflate în aceeași situație contravențională sunt expuse unor consecințe sancționatorii calitativ diferite exclusiv în funcție de statutul profesional. Un civil poate beneficia, în urma individualizării judiciare, de o sancțiune neprivativă de libertate; militarul prin contract nu poate beneficia de aceeași alternativă, chiar dacă circumstanțele faptei și profilul său personal sunt identice sau mai favorabile."

Instanța nu pune la îndoială competența Parlamentului de a stabili politici sancționatorii și nici necesitatea protecției efective a victimelor violenței în familie și a respectării ordinelor de restricție. Problema este una mai restrânsă: dacă mijlocul legislativ ales păstrează un just echilibru între scopul legitim al protecției victimei și dreptul contravenientului la o sancțiune individualizată și proporțională, fără ca statutul profesional să determine automat recurgerea la privarea de libertate.

Jurisprudența constituțională relevantă și delimitarea prezentei excepții

În Hotărârea nr. 28 din 22 noiembrie 2018, pronunțată în cauza privind art. 78¹ din Codul contravențional, Curtea Constituțională a examinat efectul conjugat al sancțiunii prevăzute de norma specială și al restricțiilor din partea generală a Codului contravențional. Curtea a acceptat, așadar, că interacțiunea dintre norma de sancționare și regulile generale privind categoriile de persoane poate genera o veritabilă problemă constituțională atunci când afectează funcționarea efectivă și proporțională a sistemului sancționar.

Instanța are în vedere și Decizia nr. 191 din 21 decembrie 2021, în care Curtea a reținut, într-o cauză penală, că simpla incompatibilitate dintre interdicția aplicării muncii neremunerate militarilor prin contract și o normă specială care prevedea această pedeapsă ține, în principiu, de interpretarea și aplicarea legii, nu de controlul constituționalității.

Prezenta excepție este însă formulată pe un plan constituțional distinct. Instanța nu solicită Curții să rezolve o contradicție tehnică între două norme și nici să stabilească ce

sanțiune trebuie aplicată în cauză. Excepția vizează efectul direct asupra libertății individuale și asupra plenitudinii individualizării judiciare: în speță există o sanțiune aplicabilă – arestul –, însă, exclusiv ca urmare a statutului de militar prin contract, aceasta devine singura sanțiune disponibilă, deși legea o califică drept excepțională.

De asemenea, Decizia nr. 190 din 21 decembrie 2021 a subliniat importanța aplicabilității concrete a normei care îi exclude pe militarii prin contract de la munca neremunerată. În prezenta cauză, această condiție este îndeplinită nemijlocit, deoarece persoana vizată are tocmai calitatea juridică avută în vedere de art. 37 alin. (7), iar norma contestată trebuie aplicată pentru soluționarea cauzei.

În consecință, instanța apreciază că dubiul constituțional este real, concret și determinant pentru soluționarea cauzei: fără clarificarea constituționalității efectului produs de art. 37 alin. (7), coroborat cu art. 318¹, instanța este plasată în situația de a opta fie pentru neaplicarea unei interdicții legale exprese, fie pentru aplicarea unei sanțiuni privative de libertate ca unică sanțiune disponibilă, deși particularitățile cauzei impun examinarea efectivă a unei alternative neprivative de libertate.

Aplicarea problemei la circumstanțele cauzei IVANOV Vadim

Necesitatea controlului constituțional nu este una abstractă. În prezenta cauză, individualizarea sanțiunii trebuie să țină seama de recunoașterea faptei, regretul exprimat, lipsa antecedentelor penale, lipsa unor sanțiuni contravenționale anterioare relevante, caracterizarea pozitivă, existența unui copil minor la întreținere, conduita ulterioară incidentului și poziția victimei, care a arătat că aplicarea arestului ar afecta situația familială și a considerat adecvată o sanțiune sub forma muncii neremunerate.

Aceste circumstanțe nu exonerează persoana de răspundere și nu diminuează caracterul obligatoriu al ordinului de restricție. Ele sunt însă tocmai elementele pe care art. 41 din Codul contravențional obligă instanța să le valorifice în procesul de individualizare.

În cazul în care contravenientul nu ar fi militar prin contract, instanța ar putea analiza efectiv dacă munca neremunerată de la 45 la 60 de ore constituie o reacție suficientă și proporțională. Calitatea sa profesională exclude însă această analiză și conduce direct la sanțiunea privativă de libertate. În această măsură, statutul profesional încetează să fie o simplă particularitate a persoanei și devine factorul care determină însăși natura sanțiunii.

Nici art. 44¹ din Codul contravențional nu înlătură această problemă. Chiar dacă, în ipoteza întrunirii condițiilor sale, instanța ar putea coborî sub minimul special al arestului, mecanismul respectiv nu îi permite să transforme sanțiunea privativă de libertate într-una neprivativă. Așadar, problema este una calitativă, nu doar cantitativă.

Condițiile de admisibilitate a excepției

Instanța constată că sunt întrunite condițiile stabilite prin jurisprudența Curții Constituționale pentru sesizarea pe cale de excepție.

În primul rând, obiectul excepției îl constituie dispoziții ale Codului contravențional, act legislativ care intră în categoria actelor supuse controlului de constituționalitate potrivit art. 135

alin. (1) lit. a) din Constituție. În concret, sesizarea vizează textul „militarilor prin contract” din art. 37 alin. (7) din Codul contravențional, examinat în coroborare cu sancțiunea prevăzută de art. 318¹ din același Cod. Prin urmare, obiectul excepției este unul normativ, privește dispoziții cu forță de lege și se circumscrie în mod direct competenței Curții Constituționale. Instanța subliniază că nu este pusă în discuție o simplă practică de aplicare sau o interpretare judiciară izolată, ci efectul juridic produs de prevederi legale în vigoare, a căror compatibilitate cu Constituția este contestată în contextul concret al cauzei.

În al doilea rând, excepția este ridicată din oficiu de instanța investită cu soluționarea cauzei, posibilitate recunoscută de art. 135 alin. (1) lit. g) din Constituție, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016. Ridicarea excepției din oficiu este justificată de faptul că, în cursul examinării cauzei și al individualizării eventualei sancțiuni, instanța a constatat existența unei incertitudini reale privind compatibilitatea efectului normelor incidente cu exigențele constituționale referitoare la libertatea individuală, egalitate și proporționalitate. În această etapă instanța nu se pronunță asupra constituționalității prevederilor contestate și nu anticipează soluția Curții Constituționale, ci verifică exclusiv dacă există premisele necesare pentru declanșarea controlului de constituționalitate pe cale incidentală.

În al treilea rând, prevederile contestate sunt direct aplicabile și determinante pentru soluționarea cauzei, întrucât instanța urmează să stabilească sancțiunea pentru o persoană care are statutul de militar prin contract. Legătura dintre normele contestate și litigiul principal este una concretă, efectivă și inevitabilă. *IVANOV Vadim este învinuit de comiterea contravenției prevăzute de art. 318¹ din Codul contravențional, normă care stabilește alternativ munca neremunerată în folosul comunității de la 45 la 60 de ore sau arestul contravențional de la 10 la 15 zile. Totodată, art. 37 alin. (7) din Codul contravențional interzice expres aplicarea muncii neremunerate militarilor prin contract, iar din materialele cauzei rezultă că persoana vizată are anume această calitate. Astfel, în ipoteza constatării vinovăției, art. 37 alin. (7) intervine direct în etapa individualizării sancțiunii și restrânge sfera sancțiunilor pe care instanța le poate lua în considerare. Fără aplicarea acestei interdicții, instanța ar putea analiza ambele sancțiuni alternative prevăzute de art. 318¹; prin aplicarea sa, sancțiunea neprivativă de libertate este exclusă ope legis. Nici mecanismul prevăzut de art. 44¹ din Codul contravențional nu înlătură această problemă, deoarece acesta poate permite, în condițiile legii, coborârea sub limita minimă a unei sancțiuni, dar nu transformarea unei sancțiuni privative de libertate într-una neprivativă atunci când aceasta din urmă este exclusă expres. În consecință, normele contestate nu sunt doar aplicabile, ci influențează în mod nemijlocit configurația juridică a soluției ce urmează a fi pronunțată.*

În al patrulea rând, deși Curtea Constituțională s-a pronunțat anterior asupra unor probleme conexe referitoare la sancțiunea muncii neremunerate și la imposibilitatea aplicării acesteia militarilor prin contract, instanța nu a identificat o hotărâre prin care să fi fost soluționată problema constituțională formulată în prezenta cauză, și anume transformarea, prin

efectul coroborat al art. 37 alin. (7) și art. 318¹, a arestului contravențional în unica sancțiune aplicabilă unui militar prin contract și compatibilitatea acestui efect cu art. 16, 20, 25 și 54 din Constituție.

Prezenta excepție nu urmărește să pună din nou în discuție, în abstract, interdicția aplicării muncii neremunerate militarilor prin contract și nici să solicite Curții soluționarea unei simple contradicții tehnice între două norme. Critica este formulată dintr-o perspectivă constituțională distinctă și privește efectul concret al aplicării cumulative a celor două dispoziții în această cauză: *eliminarea ope legis a sancțiunii neprivative de libertate și menținerea arestului contravențional, calificat de lege drept sancțiune excepțională, ca unică sancțiune principală efectiv disponibilă instanței. Or, existența unor hotărâri anterioare referitoare la aceeași dispoziție sau la o problemă conexasă nu exclude, prin ea însăși, un nou control atunci când sunt formulate critici constituționale distincte ori este pus în discuție un efect juridic care nu a fost examinat anterior. În cauza de față, problema este raportată în mod direct la libertatea individuală, egalitate, proporționalitate și plenitudinea individualizării judiciare, astfel încât condiția inexistenței unei soluții constituționale anterioare asupra aceleiași probleme este întrunită.*

CONCLUZIA INSTANȚEI

Instanța reține că nu îi revine competența de a declara neconstituționale dispozițiile legale și nici de a substitui voința legiuitorului prin crearea unei noi sancțiuni. Totodată, judecătorul nu poate aplica în mod mecanic o normă atunci când, în cauza concretă, există un dubiu serios privind compatibilitatea efectului său cu drepturile și principiile constituționale.

A impune arestul contravențional numai pentru că persoana este militar prin contract, în condițiile în care aceeași faptă săvârșită de o persoană fără acest statut poate fi sancționată neprivativ de libertate, ridică o problemă distinctă de necesitate, egalitate de tratament și proporționalitate. Cu atât mai mult, această problemă se manifestă într-un domeniu în care legea însăși definește arestul ca sancțiune excepțională și obligă instanța să individualizeze sancțiunea în raport cu toate circumstanțele cauzei.

În consecință, instanța consideră necesară sesizarea Curții Constituționale pentru a verifica dacă arhitectura normativă descrisă respectă exigențele constituționale privind libertatea individuală, egalitatea, proporționalitatea și plenitudinea controlului judiciar asupra sancțiunii.

În temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, al Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016, precum și al art. 374 alin. (3) din Codul contravențional, coroborat cu art. 7 și art. 341-342 din Codul de procedură penală, instanța de judecată

DISPUNE:

Se ridică din oficiu excepția de neconstituționalitate a textului „militarilor prin contract” din art. 37 alin. (7) din Codul contravențional, în coroborare cu textul sancțiunii art. 318¹ din Codul contravențional – „se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității de la

36

45 la 60 de ore sau cu arest contravențional de la 10 la 15 zile” —, în măsura în care aplicarea cumulativă a acestor prevederi exclude, pentru militarul prin contract, sancțiunea neprivativă de libertate și transformă arestul contravențional în unica sancțiune principală efectiv aplicabilă, sub aspectul compatibilității cu art. 16, art. 20, art. 25 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

Se sesizează Curtea Constituțională a Republicii Moldova în vederea exercitării controlului de constituționalitate asupra prevederilor menționate.

Se suspendă dezbaterile judiciare în cauza contravențională nr. 4-141/2026, privind învinuirea lui IVANOV Vadim de comiterea contravenției prevăzute de art. 318¹ Cod contravențional, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate.

Prezenta încheiere și sesizarea motivată se remit Curții Constituționale, împreună cu materialele necesare examinării excepției de neconstituționalitate.

Încheierea poate fi contestată odată cu fondul cauzei.

Judecătorul
Judecătoriei Soroca, sediul Florești

Daniela DEVDER